

Arrest

nr. X van 28 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JORENS, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 24 februari 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig Kazipara te Braman Baria District in Bangladesh. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer en uw zussen. In 1997 werd u lid van BNP (Bangladesh Nationalist Party). Vier jaar later, in 2001, werd u sportsecretaris voor BNP op districtsniveau. In die periode verliet uw broer Bangladesh om in Saoedi-Arabië te gaan werken. In 2006 stopte u met uw functie als sportsecretaris omdat u een eigen zaak begon: een viskwekerij. Daarna werd u opnieuw gewoon lid van BNP. Op 9 november 2010 werkte u voor het laatst in uw viskwekerij. Op 10 november 2010 was er een vergadering van BNP met betrekking tot de dood van een MP (member of parliament) van Awami League, die op 27 oktober 2010 stierf. Er moesten nieuwe verkiezingen georganiseerd worden voor de zetel in het parlement van uw kieskring die vrij kwam. Tijdens die vergadering werden jullie aangevallen door leden van Awami League en er ontstond een gevecht. De politie kwam tussen beide en arresteerde enkele mensen. Na die vergadering ging iedereen naar huis. U ging naar een tweede vergadering in Aminpur om 18u. Toen u rond 22u naar huis ging na die vergadering belde uw vader. Hij zei dat de politie was langsgelopen bij uw thuis en dat u verdacht werd in een moordzaak. Er was iemand vermoord van de Chatro League en u werd daarvan beschuldigd. Toen u dit nieuws vernam keerde u niet terug naar huis maar trok u naar uw oom in Meddha, een dorp op drie kilometer van uw thuis. Daar verbleef u één nacht en vervolgens trok u naar uw tante in Nabi Nagar op ongeveer veertig kilometer van uw thuis. Achteraf hoorde u van vrienden dat de persoon van Chatro League vermoord werd door een intern conflict binnen Awami League. U was op het moment van de moord in Aminpur, op vier kilometer van waar de moord plaats vond. Toen u bij uw tante was kreeg u op 20 november 2010 telefoon van uw vader. Hij zei dat de politie langs was geweest en dat ze het huis hadden doorzocht. Buiten had de politie in het vuilnis een wapen gevonden en daarom werd er een nieuwe klacht tegen u ingediend wegens illegaal wapenbezit. Uw familie werd in die periode lastig gevallen door de politie, de RAB (Rapid Action Battalion) en de familie van het slachtoffer. Op een bepaald moment kwam de politie ook naar het huis van uw tante. Daarom vertrok u de dag nadien, een vijftal dagen voor uw vertrek uit Bangladesh, bij uw tante. U trok naar Dhaka en verbleef er bij uw reisagent. Het was in de wijk Khilgaon. Daarna trok u met uw reisagent naar Chittagong. Op 6 januari 2011 verliet u van daaruit Bangladesh. Met een kleine boot werd u naar een grote boot gebracht. De hele reis duurde achtenveertig dagen. Onderweg stapte u eenmaal over op een andere boot. In Europa nam u opnieuw een kleine boot richting de haven. Van daaruit nam u de auto naar België. Op 24 februari 2011 kwam u in België aan en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw nationaliteitsakte, documenten met betrekking tot uw viskwekerij, een brief van BNP (Bangladesh Nationalist Party), twee rechtzaakdocumenten, een brief van uw vader, juridische documenten met betrekking tot uw vishandel en enveloppes.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Bangladesh diende te verlaten omwille van twee valse rechtzaken. **Ten eerste**, beschikt u over weinig nauwkeurige kennis met betrekking tot de rechtzaken die tegen u lopen. U weet niet wat de naam is van de persoon die een klacht tegen u indiende in de moordzaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9), u weet niet wat er met de zaak gebeurd is nadat ze werd opgestart, u weet niet welke officer in charge verantwoordelijk is voor de rechtzaak, u weet niet welke magistrate verantwoordelijk is voor de rechtzaak, u weet niet of er al een uitspraak is in de rechtzaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) en u weet niets over de recente ontwikkelingen in de procedure (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is merkwaardig dat u niet weet of er al een uitspraak is in uw rechtzaak. Dit is nochtans cruciaal, want een uitspraak kan evengoed betekenen dat u vrijgesproken bent. Het is weinig geloofwaardig dat u daarvan niet op de hoogte bent, dat u daar niet achter informeert en dat uw advocaat geen details geeft over de procedure zelf, terwijl het gaat om één van de zaken waarvoor u het land verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). U kan hierover enkel vaag verklaren dat uw advocaat u probeert te beschermen, maar dat hij niets kan doen omdat Awami League aan de macht is (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U vertelt niet wat dit concreet inhoudt. Wanneer hierover wordt doorgevraagd legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat er geen uitspraak kan komen omdat u niet aanwezig bent in het land (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u hierover meteen daarna bevestiging wordt gevraagd, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat u niet alle details kent en dat u hierover niet open met uw advocaat kon praten. Daarom wordt de vraag nog eens herhaald. Hierop antwoordt u dat uw advocaat niet gezegd heeft dat er geen uitspraak kan komen zolang u er niet bent. U verklaart dat uw advocaat zei dat hij niets kan doen omdat u er niet bent en omdat Awami League aan de macht is (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is tegenstrijdig uw eerdere verklaring hierover, u hebt letterlijk verklaard dat uw advocaat tegen u zei dat men geen besluit kon nemen zolang u niet in het land

bent. U legt twee documenten voor met betrekking tot de zaken die tegen u lopen, maar u hebt weinig kennis over de inhoud van deze documenten. U verklaart dat het gaat om het FIR (First Information Report) en de Ezahar van beide zaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ezahar is een synoniem voor FIR, het betekent twee keer hetzelfde. Een FIR is, zoals de naam ook doet vermoeden, slechts een officieel neerschrijven door de autoriteiten van een klacht die ingediend wordt. In een FIR wordt officieel akte genomen van een klacht. Dit maakt deel uit van de pre-trial fase (blauwe map, punt 1). In deze fase voert de politie een onderzoek naar de feiten en pas na dit onderzoek wordt beslist of er al dan niet een rechtzaak opgestart wordt op basis van de klacht (trial fase). Het voorleggen van een FIR is onvoldoende om aan te tonen dat er effectief een rechtzaak tegen u loopt en dat er effectief een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. Om dit aan te tonen dient u de Order Sheet voor te leggen (blauwe map, punt 1 en 2). De Order Sheet is een soort logboek waarin alle activiteiten en gebeurtenissen uit een onderzoek of rechtzaak worden bijgehouden. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u geen Order Sheet voorlegt, antwoordt u dat u niet weet waarom er geen Order Sheet is. U verklaart dat uw vader oud is en dat hij hierdoor misschien niet naar een advocaat kon gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit is merkwaardig want meteen daarna verklaart u dat uw vader de FIR bekwam bij de rechtbank via een advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Indien er een rechtzaak tegen u loopt, kan uw advocaat op aanvraag gemakkelijk een gecertificeerde kopie verkrijgen van de Order Sheet. Dit document is zelfs cruciaal bij de verdediging van een zaak. Het feit dat u dit document niet voorlegt ondermijnt de geloofwaardigheid dat er rechtzaken tegen u lopen in Bangladesh. Bovendien bevatten de FIR's die u voorlegt niet alle vormvereisten die noodzakelijk zijn en waaraan belang wordt gehecht. Wat er ook van zij, het voorleggen van (juridische) documenten moet steeds gepaard gaan met het afleggen van geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Bovendien staat Bangladesh bekend voor een uitgebreide beschikbaarheid van valse documenten (blauwe map, punt 3).

Ten tweede, legt u enkele merkwaardige verklaringen af met betrekking tot wat er, volgens uw relaas, gebeurde nadat er een klacht tegen u werd ingediend. Volgens uw verklaring kwam u achteraf te weten via vrienden dat de moord, waarvan u beschuldigd wordt, tot stand kwam tijdens een intern conflict binnen de Awami League. De moord zou plaatsgevonden hebben op 10 november 2010 tussen 17u en 18u (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U was dus niet aanwezig op het moment van de moord, u verbleef op dat moment in Aminpur, op vier kilometer van de plaats waar de moord plaats vond, omdat u daar een vergadering van BNP bijwoonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). U bent dus onschuldig en u hebt daarvan getuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Toch hebt u, volgens uw verklaringen, nooit moeite gedaan om aan uw vrienden te vragen hoe of via wie zij aan deze informatie geraakten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is merkwaardig dat iemand die vals beschuldigd wordt van een moord niet de moeite doet om zoveel mogelijk details over de waarheid te verzameln. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u wel de intentie had om deze informatie te bekomen, maar dat u dit niet kon doen omdat de mensen van Awami League uw gesprekken probeerden af te luisteren (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit argument houdt weinig steek, niets hield u tegen om u beter te informeren naar de waarheid en de bronnen achter deze informatie. U verklaart bovendien zelf dat de politie geen klacht tegen u zou indienen als ze over de correcte informatie zouden beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit zou net een motivatie moeten zijn om u beter te informeren, zeker gezien de details over de waarheid al tot bij uw vrienden geraakten. Bijgevolg is het ook merkwaardig dat u meteen onderdook bij uw oom nadat u te weten kwam dat er een klacht tegen u werd ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) en dat u persoonlijk nooit stappen hebt ondernomen om uw onschuld aan te tonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u zich niet kon informeren omdat u niet naar huis kon gaan en dat de politie tegen uw ouders gezegd heeft dat u, als u onschuldig bent, uw onschuld moet komen bewijzen voor de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit laatste zou inderdaad een logische en rationele reactie zijn van iemand die uit het niets valselijk beschuldigd wordt van een moord. Niets houdt u tegen om u te informeren bij de politie en daarna uw onschuld proberen aan te tonen. U bent onschuldig en u hebt hiervan getuigen. Toch hebt u dit niet gedaan. De optelsom van al deze elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u valselijk beschuldigd werd en meteen ondergedoken bent. Het feit dat u er niet in slaagt om een anekdote of een verhaal te vertellen over de periode dat u ondergedoken leefde (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4) versterkt dit vermoeden.

Ten derde, legt u enkele merkwaardige en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw identiteitsdocumenten. Wanneer u gevraagd wordt of u een identiteitskaart had in Bangladesh antwoordt u negatief (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit is merkwaardig gezien u eerder verklaarde dat u gestemd had bij de verkiezingen van 2008 en gezien de identiteitskaart tijdens die verkiezingen in Bangladesh, in bijna alle gevallen, gebruikt werd als registratiedocument om te kunnen

stemmen (blauwe map, punt 4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u plots dat u wel een identiteitskaart had in Bangladesh, maar dat u die niet bij hebt. Meteen daarna wordt u gevraagd waarom u uw identiteitskaart dan niet hebt laten opsturen. Hierop kan u enkel antwoorden dat uw familie u misschien niet goed begrepen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze tegenstrijdige verklaring doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw identiteitskaart of deze niet wilt voorleggen. U verklaart dat u wel een internationaal paspoort had, maar dit document hebt u moeten afgeven aan de reisagent (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit is merkwaardig gezien u via de zee reisde en nooit een paspoort nodig zou hebben gehad om voorbij migratie- of douanecontroles te geraken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Dit doet vermoeden dat u ook informatie over uw internationaal paspoort, en bijgevolg uw reisroute, achterhoudt. Wat er ook van zij, u legt geen enkel officieel identiteitsdocument voor met een foto. Er kan bijgevolg niet met zekerheid gezegd worden dat u asiel aanvraagt onder uw eigen identiteit. Hierdoor verliezen alle andere documenten die u voorlegt hun waarde, gezien u niet kan aantonen dat deze documenten effectief betrekking hebben tot u. U legt wel een nationaliteitsakte voor (groene map, punt 2). Deze werd door uw vader opgehaald bij de lokale autoriteiten en werd afgeleverd nadat u Bangladesh verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u in het begin van het gehoor dat de lokale autoriteiten in handen zijn van Awami League (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Het is merkwaardig dat een lokale leider van de partij die u viseert en een valse zaak tegen u aanspant een document aflevert en ondertekent waarin letterlijk verklaard wordt dat u een goede moraal bezit en dat u nooit betrokken was bij zaken die de openbare orde schonden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de lokale overheid niets afweet van politiezaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit is merkwaardig gezien de klacht voor de moordzaak werd ingediend door leden van de lokale Awami League. Deze elementen trekken de geloofwaardigheid van uw relaas in twijfel.

Bijgevolg hebt u het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. U kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen: gezien u geen officiële identiteitsdocumenten met foto voorlegt kan u niet aantonen dat al deze documenten betrekking hebben tot u. Bovendien hebben de brieven van uw vader en van de BNP een gesolliciteerd karakter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheids-, motiverings- en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“2.1. Eerste middel

Schending van artikel 2 (recht op leven) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna het “EVRM”). Artikel 2 van het EVRM stelt dat niemand opzettelijk van het leven beroofd mag worden, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. De RAB (Rapid Action Battalion) die bij haar zoektocht naar Verzoeker ook diens familie reeds heeft lastiggevallen, staat erom bekend veelvuldig burgers onterecht om te brengen bij haar acties. Een rapport van Amnesty International (stuk 3) behandelt deze problematiek uitvoerig en stelt, onder andere: (...)

Uit dit rapport van Amnesty International blijkt dat in de periode tussen januari 2010 en juni 2011 131 slachtoffers werden vermoord of verwond door de RAB. Het is precies in deze periode dat Verzoeker zich genoodzaakt zag Bangladesh te verlaten omwille van het feit dat hij gezocht werd door de RAB en de politie voor misdaden die hij niet begaan heeft. Niet enkel de RAB staat erom bekend om deze praktijken van "extrajudicial executions", ook de gewone politie is erbij betrokken. Het bijgevoegde rapport van Human Rights Watch (stuk 4) zegt hierover het volgende: (...)

Aangezien Verzoeker in Bangladesh gezocht wordt door de politie en de RAB, is de kans reëel dat hij een van de volgende slachtoffers van de "extrajudicial executions" door de RAB en de politie zou worden. De beslissing om Verzoeker verblijf in België te ontzeggen schendt daarom artikel 2 van het EVRM.

2.2, Tweede middel

Schending van artikel 3 (verbod van foltering) van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit is een absoluut verbod waarop geen wettelijke uitzonderingen voorzien zijn. De politie en de RAB in Bangladesh staan er niet enkel om bekend om mensen om het leven te brengen bij hun optreden, uit rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties blijkt ook duidelijk dat de politie en de RAB regelmatig overgaat tot het folteren van verdachten. Een voorbeeld daarvan is volgende passage uit het rapport van Amnesty International (stuk 3): (...)

Bij terugkeer naar Bangladesh, loopt Verzoeker daarom het gevaar om ook onderworpen te worden aan foltering door de RAB of de politie om bekentenissen af te dwingen. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om Verzoeker niet het statuut van vluchteling, noch subsidiaire bescherming toe te kennen, schendt daarom artikel 3 van het EVRM.

2.3. Aangaande de weigering van het statuut van vluchteling

2.3.1. Derde middel Schending van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchtelingen (hierna de "Vluchtelingenconventie") — schending van de algemene beginstelen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Luidens artikel 1, a, 2° van de Vluchtelingenconventie geldt als 'vluchteling' elke persoon: (...)

De Commissaris-General is in zijn beslissing van 15 maart 2012 van oordeel dat Verzoekers asielaanvraag niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt, aangezien er niet besloten kan worden dat Verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat er niet gesteld kan worden dat er een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ZOU bestaan omwille van volgende overwegingen:

(i) Verzoeker heeft onvoldoende kennis van de rechtzaken die tegen hem lopen, hij zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd in dit verband en de documenten die Verzoeker heeft overgelegd ter staving zouden onvoldoende zijn om het bestaan van de rechtzaken aan te tonen;

(ii) Verzoeker heeft onvoldoende moeite gedaan om meer informatie te bekomen over de moord waarvan hij beschuldigd wordt en had zelf zijn onschuld kunnen aantonen. Daarbij stelt de Commissaris-Generaal: "Niets houdt u tegen om u te informeren bij de politie en daarna uw onschuld proberen aan te tonen"; en

(iii) Verzoeker zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent zijn identiteitsdocumenten en geen identiteitsdocumenten kan voorleggen met een foto. Met betrekking tot de eerste motivering, kan Verzoeker, als leek in dit domein, onmogelijk verweten worden dat hij weinig kennis heeft van het verloop van juridische procedures in het algemeen en van de rechtzaken die tegen hem lopen in het bijzonder.

Ten eerste is Verzoeker niet zeker of de rechtbank in Bangladesh tot een uitspraak kan komen bij afwezigheid van Verzoeker. Het klopt dat Verzoeker tijdens het interview op het Commissariaat-Generaal aanvankelijk heeft meegedeeld dat de rechtbank geen beslissing kon nemen aangezien Verzoeker zelf niet verschenen is. Wanneer nadien in detail werd ingegaan hierop, bleek dat wat Verzoekers advocaat letterlijk gezegd heeft is dat hij weinig kan doen voor de verdediging van Verzoeker omwille van diens afwezigheid. Doordat er in detail werd ingegaan op dit punt, besefte Verzoeker dat zijn interpretatie van wat zijn advocaat gezegd had (namelijk dat er geen beslissing zou komen door zijn afwezigheid) misschien niet de correcte was en heeft hij zijn eerdere uitspraak daarom rechtgezet door te vertellen wat zijn advocaat letterlijk had meegedeeld. Dit kan bezwaarlijk een

tegenstrijdigheid genoemd worden die erop zou wijzen dat Verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Integendeel, Verzoeker heeft geprobeerd zo correct mogelijke informatie mee te delen door deze rechtzetting.

Ten tweede wordt Verzoeker verweten dat hij niet weet wat de naam is van de persoon die klacht heeft ingediend tegen hem, van de officer in charge en van de magistraat die betrokken zijn bij de rechtzaak. Gedurende de periode vanaf het begin van deze rechtzaken heeft Verzoeker eerst ondergedoken geleefd en nadien verbleef hij in België. In beide gevallen waren de mogelijkheden om contact op te nemen met het thuisfront schaars. In zulke omstandigheden kan moeilijk verwacht worden van Verzoeker dat hij de namen van deze personen, die onbekenden voor hem zijn, uit het hoofd kent. Daarentegen kende hij wel de meeste namen van de andere personen die betrokken zijn bij de rechtzaak inzake moord, omwille van het feit dat hij de meeste van hen kende.

Tot slot zouden de documenten die Verzoeker heeft overgemaakt aan het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen Staatlozen onvoldoende zijn om aan te tonen dat er rechtzaken hangende zijn tegen hem aangezien ze enkel aantonen dat er een klacht werd neergelegd, en er dus een pre-trial fase gevoerd wordt waarbij de politie een onderzoek voert naar de feiten.

Zelfs bij ontstentenis aan bewijsstukken van het feit dat een rechtzaak hangende is tegen Verzoeker, zijn deze stukken een voldoende bewijs van het gevaar dat Verzoeker in Bangladesh loopt om gefolterd of zelfs om het leven te worden gebracht door de politie en/of de RAB. Zoals aangehaald in het eerste en tweede middel hierboven, staat het vast dat de politie en RAB in Bangladesh zich regelmatig schuldig maakt aan foltering en "extrajudicial executions", waarvan Verzoeker het slachtoffer kan worden bij terugkeer.

Bovendien getuigt stuk 5, dat bestaat uit een brief van Verzoekers advocaat en officiële documenten van de rechtbank in Bangladesh met betrekking tot de rechtzaken die hangende zijn tegen Verzoeker, van het bestaan van deze rechtzaken.

Met betrekking tot de tweede overweging, beargumenteert de Commissaris-Generaal dat Verzoeker had moeten proberen zijn onschuld aan te tonen door meer informatie te bekomen over de moord en zijn onschuld te bewijzen door zich aan te dienen bij de politie, alvorens weg te vluchten. De informatie uiteengezet in het eerste en tweede middel hierboven over foltering en "extrajudicial executions" door de politie en de RAB in Bangladesh toont aan dat Verzoeker deze mogelijkheid absoluut niet had zonder het gevaar te lopen gefolterd of om het leven gebracht te worden, en dus geen andere keuze had dan te vluchten.

In de derde overweging stelt de Commissaris-Generaal dat Verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft. Tijdens het interview is er een misverstand ontstaan over het feit of Verzoeker al dan niet een identiteitskaart had in Bangladesh. Aanvankelijk had Verzoeker gezegd dat hij geen Bengaalse identiteitskaart had. Achteraf bleek, dat hij die wel had, maar dat hij op het moment van het interview niet in het bezit was van deze kaart. Uit het feit dat er een misverstand is ontstaan tijdens het interview kan bezwaarlijk worden afgeleid dat Verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd tijdens het interview. Gezien de ernstige aard van de vervolging die Verzoeker vreest in Bangladesh, is het enkele feit dat Verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument voor te leggen met een foto bovendien een onvoldoende motivering om Verzoeker het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming te ontzeggen.

In combinatie met bovenstaande argumenten die de overwegingen van de Commissaris-Generaal weerleggen, verduidelijkt volgende analyse van de verschillende constitutieve elementen van voormeld artikel 1, a, 2" van de Vluchtelingenconventie dat Verzoeker wel degelijk een vluchteling is en dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van Verzoeker op bepaalde punten onredelijk en onzorgvuldig beoordeeld heeft en alleszins niet behoorlijk heeft gemotiveerd.

(a) Gegronde vrees

Gegronde vrees omvat een subjectief element (de geestesgesteldheid van Verzoeker) en een objectief element, de vrees moet namelijk gegronde zijn, hetgeen tot uiting zal komen door het overeenstemmen van de subjectieve geestesgesteldheid met een objectieve situatie. Beide elementen dienen vervuld te zijn om tot een gegronde vrees te kunnen besluiten (zie paragraaf 38 van het "Handboek on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees", hierna het "UN Refugee Status Determination Handbook").

Wat het subjectieve element betreft, dient gesteld te worden dat dit zeker aanwezig is: Verzoeker wil resoluut weg van het gevaar dat hij loopt in Bangladesh om gefolterd of om het leven gebracht te worden, nu hij gezocht wordt door de politie en de RAB voor misdaden die hij niet begaan heeft, maar waarvan hij beschuldigd wordt omwille van zijn politieke overtuiging (aangezien een aanhanger van de

regeringspartij bij interne strubbelingen om het leven gekomen is, wordt hij, als aanhanger van de oppositie, beschuldigd).

Bij het beoordelen van de gegrondheid van de vrees dient tevens rekening gehouden te worden met de omstandigheden in het land van oorsprong.

Het volstaat vast te stellen dat de vrees van een vluchteling in het algemeen als gegrond dient beschouwd te worden, indien hij, tot op het een redelijke hoogte, aannemelijk kan maken dat zijn verdere verblijf in zijn land van oorsprong ondraaglijk is geworden voor hem, of ondraaglijk zou worden indien hij zou terugkeren (paragraaf 42 van het UN Refugee Status Determination Handbook).

Op basis van de gegevens omtrent het optreden van de politie en RAB in Bangladesh die eenduidig worden verspreid door mensenrechtenorganisaties en op basis van het feitenrelaas, dient vastgesteld te worden dat Verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging.

(b) Vervolging om reden van ras, religie, nationaliteit, deel uitmaken van een bepaalde sociale groep of het aanhangen van een bepaalde politieke overtuiging

Het feit dat Verzoeker in Bangladesh gezocht wordt voor misdaden die hij niet begaan heeft, en dat hij daarbij het gevaar loopt om gefolterd te worden om bekentenissen af te dwingen of zelfs om het leven gebracht te worden (zogenaamde "extrajudicial executions"), zoals hierboven in het eerste en tweede middel uiteengezet werd, is voldoende om van vervolging te spreken.

Bovendien blijkt uit het feitenrelaas dat Verzoeker vervolgd wordt op grond van zijn politieke overtuiging. De beschuldiging van moord op een lid van de Chhatra League, de jongeren vleugel van de regeringspartij de Awami League, en daarmee gepaarde beschuldiging van illegale wapendracht, zijn gestoeld op het feit dat Verzoeker aanhanger is van de BNP, de oppositiepartij.

Uit artikels die beschikbaar zijn om de website van Amnesty International blijkt dat er inderdaad willekeurige arrestaties gebeuren in Bangladesh op grond van de politieke overtuiging van het slachtoffer, zoals bijvoorbeeld stuk 6, waaruit volgende passage komt: (...)

Ook leden van de BNP worden geïdoleerd. Getuige daarvan is het Amnesty International artikel aangehecht als stuk 7, waaruit blijkt dat een MP voor de BNP het slachtoffer is geworden van foltering door de RAB en de politie.

(c) Zich buiten zijn land van nationaliteit bevinden
Deze voorwaarde is ook vervuld.

(d) In de onmogelijkheid verkeren of, door genoemde vrees, geen beroep wensen te doen op de bescherming door het land van zijn nationaliteit

Rapporten van mensenrechtenorganisaties die de folteringen en "extrajudicial executions" door de politie en RAB in Bangladesh aanvechten, wijzen duidelijk op de onwil van de Bengaalse overheid om op te treden tegen deze praktijken. Volgende passages wijzen hierop: (...)

Omwille van Verzoekers politieke overtuiging en omwille van de straffeloosheid waarmee de folteringen en de "extrajudicial executions" door de politie en de RAB in Bangladesh gepaard gaan, verkeert Verzoeker in de onmogelijkheid om een beroep te doen op de bescherming door zijn land van herkomst.

2.3.2. Vierde middel

Schending van artikel 48, artikel 48/3 en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Uit de hierboven uiteengezette middelen blijkt dat de asielaanvraag van Verzoeker prima facie als gegrond zou moeten overkomen, en dat in elk geval geenszins gesteld kan worden dat Verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. De artikelen 48, 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet zijn daarom geschonden.

2.2. Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut

2.2.1. Vijfde middel

Schending van artikel 48/2, artikel 48/4 en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Doordat gesteld wordt dat Verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, worden artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen. Ernstige schade bestaat uit, onder andere, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst. Zoals hierboven werd uiteengezet in het tweede middel, loopt Verzoeker een reële kans om te worden gefolterd door de politie en/of RAB bij terugkomst in Bangladesh. Verzoeker voldoet daarom aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut. De weigering van de Commissaris-Generaal om Verzoeker dit statuut toe te kennen schendt daarom de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker slechts over een weinig nauwkeurige kennis beschikt met betrekking tot de rechtzaken die tegen hem (zouden) lopen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker enkele merkwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot wat er, volgens zijn relaas, gebeurde nadat er een klacht tegen hem werd ingediend. Voorts legde verzoeker enkele merkwaardige en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn identiteitsdocumenten.

2.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker legde blijkens het administratief dossier tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn Bengaalse identiteitskaart. Immers, hij verklaarde in eerste instantie dat hij in Bangladesh geen identiteitskaart had, doch gaf nadien aan, wanneer de commissaris-generaal hem de vraag stelde hoe hij zonder ‘voters identity card’ dan toch had kunnen stemmen, dat hij “natuurlijk” zo’n identiteitskaart had, maar men zijn identiteitskaart in Bangladesh niet altijd op zak heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/02/2012, p. 11). Verzoekers betoog dienaangaande, waarin hij beweert dat deze manifeste tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen louter te wijten is aan een “misverstand” ontstaan tijdens het gehoor, kan geenszins worden gevolgd (Verzoekschrift, p. 7). Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat het (enkel en louter) omwille van het feit is dat de commissaris-generaal hem confronteerde met het gegeven dat bij de verkiezingen in Bangladesh de identiteitskaart in bijna alle gevallen wordt gebruikt als registratiedocument om te kunnen stemmen, dat verzoeker zijn stelling in Bangladesh geen identiteitskaart te hebben, (plots) herzag. Blijkens datzelfde administratief dossier bevatten verzoekers verklaringen nog (op) andere (punten) tegenstrijdigheden. Zo merkte verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op dat zijn “advocaat zei dat ze (de rechtbank) geen besluit kunnen nemen omdat” hij “niet aanwezig” is “in het land” (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/02/2012, p. 10). Niet veel later verklaarde hij, geheel in strijd met het voorgaande, evenwel het volgende: “Mijn advocaat zei niet direct dat ze geen beslissingen kunnen nemen omdat ik er niet ben.(...)” (Ibid., p. 10). Deze verklaringen, welke steun vinden in het gehoorverslag, staan volledig haaks op elkaar, waardoor verzoekers huidige stelling dat er hier bezwaarlijk sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid, elke grondslag en alle ernst ontbeert. Voormelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen ondermijnen op ernstige wijze verzoekers geloofwaardigheid.

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker geen enkel officieel identiteitsdocument voorzien van een foto voorlegt. Verzoeker gaf nochtans tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan, weliswaar niet spontaan zoals blijkt uit 2.2, in Bangladesh een identiteitskaart te hebben. Gevraagd waarom hij deze niet liet opsturen, beperkte verzoeker zich tot de vage uitleg: “Misschien hebben ze mij niet begrepen. Mijn vader heeft die documenten via iemand anders gestuurd” (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/02/2012, p. 11), en hij voegde er ook het volgende aan toe: “Ik vroeg er niet achter. Mijn ouders zijn oud. Ik heb het niet aan hen gevraagd. Misschien ligt mijn identiteitskaart daar niet. Ik ken de echte reden niet.” (Ibid., p. 11).

Gelet op verzoekers vage en tegenstrijdige verklaringen over dit document alsmede de vaststelling dat hij deze niet voorlegt waarmee hij duidelijk verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht doet, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, vermoeden dat verzoeker zijn identiteitskaart bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte, mogelijks belangrijke informatie verborgen te houden. Dit ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van verzoeker en van zijn beweerde vervolgingsproblemen.

Nu verzoeker geen enkel officieel identiteitsdocument voorzien van een foto voorlegt, kan, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, niet met zekerheid gesteld worden dat hij asiel aanvraagt onder zijn eigen identiteit. Verzoeker toont derhalve geenszins aan dat de identiteit in de door hem voorgelegde stavingsstukken overeenstemmen met zijn identiteit en derhalve betrekking hebben op verzoeker(s) (relaas) zelf.

2.5. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, ondanks zijn verklaring dat dit de reden is waarom hij zijn land van herkomst diende te verlaten (*Ibid.*, p. 6), slechts over een zeer geringe, weinig nauwkeurige kennis beschikt over de twee valse rechtszaken - een moordzaak en een zaak aangaande illegaal wapenbezit - die in Bangladesh tegen hem zouden lopen. Zo kent hij de naam niet van de persoon die in de moordzaak klacht tegen hem indiende en kent hij evenmin de namen van de *officer in charge* en de magistrate die verantwoordelijk zijn voor die zaak (*Ibid.*, p. 9). Het feit dat deze personen voor hem onbekenden zijn, zoals thans in het verzoekschrift wordt geopperd, neemt niet weg dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht voormelde personen bij naam te kunnen noemen, gelet op de belangrijke rol die zij in die zaak, en bijgevolg in zijn relaas, bekleden. Voorts heeft verzoeker geen idee over hoe de moordzaak verder evolueerde nadat ze werd opgestart en blijkt hij niet te weten of er al een uitspraak is in die zaak (*Ibid.*). Verzoeker weet niets over de recente procedureontwikkelingen en hij gaf dit tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ook zelf grif toe (*Ibid.*, p. 10). Tevens blijkt hij weinig kennis te hebben over de twee documenten die hij voorlegde met betrekking tot de twee rechtszaken die tegen hem zouden lopen. Immers, toen hem tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd wat hij weet over de inhoud van die documenten, kwam verzoeker niet verder dan het volgende: “*Een Fir en Ezahar. De namen van de verdachten*” (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker bleek evenwel niet te weten dat ‘FIR’ (First Information Report) en ‘Ezahar’ synoniemen zijn en dus hetzelfde betekenen. De vaststelling dat verzoeker ondanks het recent contact met zijn advocaat op 25 januari 2012 en de regelmatige contacten met zijn ouders, zoals recent op 6 februari 2012 (*Ibid.*, p. 2 en 3), dermate onwetend is en blijft over (de stand en het verloop van) de twee rechtszaken die in Bangladesh tegen hem zouden lopen, nochtans de kern van zijn asielrelaas, en hij tot op heden geen ‘Order Sheet’ een soort logboek waarin alle activiteiten en gebeurtenissen uit een onderzoek of rechtzaak worden bijgehouden en waarvan middels een aanvraag van een advocaat gemakkelijk een gecertificeerde kopie kan worden verkregen (stuk 13, Landeninformatie, antwoorddocument ‘order sheet’) heeft voorgelegd inzake die rechtszaken, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.6. Verzoeker verwijst thans naar een brief van zijn advocaat en enkele officiële documenten van de rechtbank in Bangladesh die hij als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde en waaruit volgens hem het bestaan van de twee tegen hem lopende rechtszaken blijkt. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze in overweging te nemen, aangezien hij geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan.

2.7. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie, bestaande uit enkele rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch betreffende het wreedaardige optreden van het Bengaalse “Rapid Action Battalion” (RAB) en enkele krantenartikels van eerstgenoemde mensenrechtenorganisatie, doet op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeker en zijn beweerde vervolgingsproblemen. Met zijn algemene verwijzing naar deze informatie toont verzoeker niet aan en maakt hij allerminst aannemelijk in Bangladesh het risico te lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Immers, het volstaat niet te verwijzen naar algemene artikels en rapporten van internationale mensenrechtenorganisaties om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dit risico

dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, zo besluit de Raad vast, geheel in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 9 juli 2003, nr. 121.481).

2.8. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER